TEISINGUMO TEISMO (trečioji kolegija) SPRENDIMAS

2015 m. gegužės 21 d.*

„Teismų bendradarbiavimas civilinėse bylose — Jurisdikcija ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymas — Reglamentas (EB) Nr. 44/2001 — 23 straipsnis — Susitarimas dėl jurisdikcijos — Formos reikalavimai — Pranešimo perdavimas elektroninėmis priemonėmis, užtikrinantis ilgalaikį susitarimo įrašą — Sąvoka — Bendrosios pardavimo sąlygos, su kuriomis galima susipažinti ir kurias galima atsispausdinti paspaudus nuorodą, leidžiančią jas rodyti naujame lange — Sutikimo „spustelint“ būdas“

Byloje C-322/14

dėl *Landgericht Krefeld* (Vokietija) 2014 m. birželio 5 d. sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2014 m. liepos 4 d., pagal SESV 267 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

Jaouad El Majdoub

prieš

CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH

TEISINGUMO TEISMAS (trečioji kolegija),

kurį sudaro kolegijos pirmininkas M. Ilešič, teisėjai A. Ó Caoimh, C. Toader (pranešėja), E. Jarašiūnas ir C. G. Fernlund,

generalinis advokatas M. Szpunar,

kancleris A. Calot Escobar,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— Vokietijos vyriausybės, atstovaujamos T. Henze ir J. Kemper,

— Europos Komisijos, atstovaujamos A.-M. Rouchaud-Joët ir W. Bogensberger,

— Šveicarijos vyriausybės, atstovaujamos M. Jametti,

atsižvelgęs į sprendimą, priimtą susipažinus su generalinio advokato nuomone, nagrinėti bylą be išvados,

priima šį

* Proceso kalba: vokiečių.

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą pateiktas dėl 2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL L 12, 2001, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 19 sk., 4 t., p. 42; toliau – reglamentas „Briuselis I“) 23 straipsnio 2 dalies išaiškinimo.

2 Šis prašymas buvo pateiktas nagrinėjant prekiautojo automobiliais J. El Majdoub ir *CarsOnTheWeb.Deutschland GmbH* ginčą dėl šios įmonės interneto svetainėje atlikto automobilio pardavimo ieškovui pagrindinėje byloje.

Teisinis pagrindas

3 1968 m. rugsėjo 27 d. Briuselyje pasirašytos Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose vykdymo (OL L 299, 1972, p. 32) su pakeitimais, padarytais vėlesnėmis konvencijomis dėl naujų valstybių narių prisijungimo prie šios konvencijos (toliau – Briuselio konvencija), 17 straipsnio pirma pastraipa suformuluota taip:

„Jeigu bylos šalys, iš kurių viena ar daugiau turi nuolatinę gyvenamąją vietą ar buveinę Susitariančioje Valstybėje, susitarė, kad kurios nors Susitariančiosios Valstybės teismas ar teismai turi jurisdikciją spręsti bet kokius, ypač dėl teisinių santykių kylančius ar galinčius kilti, ginčus, tam teismui ar teismams priklauso išimtinė jurisdikcija. Toks jurisdikciją teikiantis susitarimas turi būti:

a) rašytinis arba paliudytas raštu, arba

b) tokios formos, kurią tarpusavio susitarimu nustato šalys, arba

c) tarptautiniame versle ar prekyboje atitikti tą formą, kuri žinoma arba turėjo būti žinoma šalims ir kuri tokio verslo ar prekybos srityje sudaromų sutarčių šalims, besiverčiančioms kokiu nors konkrečiu verslu ar prekyba, yra plačiai žinoma ir paprastai naudojama.“

4 Pagal reglamento „Briuselis I“ 2 konstatuojamąją dalį jo tikslas – suvienodinti jurisdikcijos kolizines normas civilinėse ir komercinėse bylose ir supaprastinti formalumus siekiant užtikrinti greitą ir paprastą šio reglamento saistomose valstybėse narėse priimtų teismo sprendimų pripažinimą ir vykdymą.

5 Šio reglamento 11 ir 12 konstatuojamosios dalys, kuriose nurodytas įvairių jurisdikcijos taisyklių ryšys ir jų tikslas, išdėstytos taip:

„(11) Jurisdikcijos taisyklės turi būti ypač nuspėjamos ir pagrįstos principu, pagal kurį jurisdikcija paprastai priklauso nuo atsakovo gyvenamosios [(buveinės)] vietos, ir šiuo pagrindu jurisdikcija turi būti visada prieinama, išskyrus keletą aiškiai nustatytų situacijų, kuriuose [kuriose] bylinėjimosi objektas arba šalių autonomija pateisinama kaip kitokia susijusi aplinkybė. Turi būti atskirai apibrėžta juridinio [asmens] buveinė, siekiant didesnio bendrų taisyklių aiškumo ir išvengti jurisdikcijos prieštaravimų.

(12) Jurisdikcija turėtų būti nustatoma ne tik pagal atsakovo gyvenamąją [(buveinės)] vietą, bet ir pagal kitą alternatyvų jurisdikcijos pagrindą, atsižvelgiant į glaudų ryšį tarp teismo ir bylos arba siekiant padėti tinkamai vykdyti teisingumą.“

6 Minėto reglamento 19 konstatuojamojoje dalyje nustatyta, kad reikėtų užtikrinti Briuselio konvencijos ir šio reglamento tęstinumą.

7 Reglamento „Briuselis I“ 2 straipsnio 1 dalyje numatytas principas, pagal kurį asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, ieškiniai turi būti pareiškiami tos valstybės narės teismuose, neatsižvelgiant į šių asmenų nacionalinę priklausomybę.

8 Šio reglamento II skyriuje esančio 3 straipsnio 1 dalyje nurodyta:

„Valstybėje narėje nuolat gyvenantiems asmenims [asmenims, kurių nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje,] bylos gali būti keliamos kitos valstybės narės teismuose tik pagal šio skyriaus 2–7 skirsniuose nustatytas taisykles.“

9 Minėtame II skyriuje yra 7 skirsnis „Susitarimas dėl jurisdikcijos“. Šiame skirsnyje esančio 23 straipsnio 1 ir 2 dalyse nurodyta:

„1. Jeigu šalys, kurių vienos arba daugiau nuolatinė gyvenamoji (buveinės) vieta yra valstybėje narėje, yra susitarusios, kad valstybės narės teismas arba teismai turi jurisdikciją spręsti bet kuriuos ginčus, kilusius arba galinčius kilti dėl konkrečių teisinių santykių, minėtas teismas arba minėti teismai turi jurisdikciją. Tokia jurisdikcija yra išimtinė, jeigu šalys nebuvo susitarusios kitaip. Toks jurisdikciją suteikiantis susitarimas:

a) priimamas arba paliudijamas raštu; arba

b) priimamas tokia forma, kuri atitinka šalių tarpusavyje nustatytą praktiką; arba

c) tarptautinės prekybos arba komercijos srityje priimamas tokia forma, kuri atitinka panaudojimą, apie kurį šalys žino arba turėjo žinoti, ir kurį tokioje prekyboje arba komercijoje plačiai žino ir vykdo sutarčių, susijusių su konkrečia prekyba arba atitinkama komercija, šalys.

2. Bet kuris elektroninėmis priemonėmis perduodamas informacinis pranešimas, kuris yra ilgalaikis susitarimo įrašas, laikomas lygiaverčiu rašytinei formai.“

Pagrindinė byla ir prejudicinis klausimas

10 Ieškovas pagrindinėje byloje Kelne (Vokietija) įsisteigęs prekiautojas automobiliais atsakovei pagrindinėje byloje, kurios buveinė yra Amberge (Vokietija), priklausančioje interneto svetainėje už labai palankią kainą įsigijo elektrinį automobilį. Tačiau pardavėjas atšaukė šį pardavimą dėl tariamai šiam automobiliui padarytos žalos, konstatuotos rengiantis jį transportuoti, kad būtų pristatytas pirkėjui.

11 Manydamas, kad tai tebuvo dingstis atšaukti šį pardavimą, kuris buvo nenaudingas pardavėjui dėl mažos pardavimo kainos, ieškovas pagrindinėje byloje pareiškė ieškinį *Landgericht Krefeld*. Jis siekia, kad šis teismas įpareigotų pardavėją perleisti nuosavybės teisę į minėtą automobilį.

12 Ieškovas pagrindinėje byloje teigia, kad kita sutarties šalis yra atsakovė pagrindinėje byloje, įsteigta Vokietijoje, o ne Belgijoje įsteigta jos patronuojančioji bendrovė, todėl prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi jurisdikciją nagrinėti šią bylą.

13 Tačiau atsakovė pagrindinėje byloje tvirtina, kad Vokietijos teismai neturi jurisdikcijos šioje srityje. Internetu vykdomo sandorio bendrųjų pardavimo sąlygų, su kuriomis galima susipažinti šios bendrovės interneto svetainėje, 7 straipsnyje įtvirtintas susitarimas dėl Levene (Belgija) esančio teismo jurisdikcijos. Be to, ji teigia, kad nėra su ieškovu pagrindinėje byloje sudarytos sutarties šalis, o ta šalis yra jos patronuojančioji bendrovė. Ieškovas pagrindinėje byloje negalėjo to nežinoti, nes, pirma, jis

paprašė Belgijos patronuojančiosios bendrovės išrašyti sąskaitą faktūrą be pridėtinės vertės mokesčio, o ši jam buvo išduota nurodant pastarosios bendrovės duomenis ir, antra, jis sumokėjo aptariamo automobilio kainą į sąskaitą Belgijoje.

14 Ieškovas pagrindinėje byloje neginčija šio mokėjimo būdo, tačiau mano, kad šiame 7 straipsnyje numatytas susitarimas dėl jurisdikcijos nebuvo tinkamai įtrauktas į pirkimo–pardavimo sutartį, nes nėra rašytinės formos, kaip reikalaujama reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 1 dalies a punkte. Jis tvirtina, kad atsakovės pagrindinėje byloje interneto tinklalapis, kuriame būtų išdėstytos jos bendrosios pardavimo sąlygos, automatiškai neatsidaro nei registruojantis, nei vykdant kiekvieną pirkimo sandorį. Priešingai, reikia pasirinkti laukelį, kuriame nurodyta „spustelėkite čia, kad naujame lange būtų atidarytos bendrosios pristatymo ir apmokėjimo sąlygos“ (sutikimo „spustelint“ būdas, vadinamasis „click wrapping“). Reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalies reikalavimų būtų laikomasi tik tuo atveju, jeigu langas su šiomis bendrosiomis sąlygomis atsidarytų automatiškai. Be to, susitarimas dėl jurisdikcijos taip pat negalioja, nes yra netikėtas ir savavališkas.

15 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas siekia išsiaiškinti, ar sutikimo „spustelint“ būdas, kai pirkėjas sutinka su interneto svetainėje išdėstytomis bendrosiomis pardavimo sąlygomis spusteldamas nuorodą ir tuomet atidaromas langas, atitinka reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalies reikalavimus. Kadangi šias sąlygas galima atskirai išsaugoti ir atsispausdinti, šis teismas klausia, ar toks būdas gali būti laikomas elektroninėmis priemonėmis perduotu pranešimu, kuris užtikrina ilgalaikį pirkimo–pardavimo sutarties įrašą, taigi ir lygiaverčiu rašytiniam susitarimui, kaip tai suprantama pagal tą nuostatą. Jeigu taip yra, susitarimas dėl Belgijos teismo jurisdikcijos yra galiojantis ir *Landgericht Krefeld* neturi jurisdikcijos spręsti ginčo.

16 Be to, šis teismas mano, kad su ieškovu pagrindinėje byloje sudarytos sutarties šalis yra Vokietijoje įsteigta bendrovė, o ne jos Belgijos patronuojančioji bendrovė. Todėl nesant susitarimo dėl jurisdikcijos jam pateiktas ieškinys dėl nuosavybės teisės perleidimo turėtų būti pareikštas Vokietijoje. Tačiau šis ieškovas negali laikyti šio susitarimo netikėtu, nes žinojo apie jo sudaryto pardavimo sandorio užsienio elementą ir paprašė išduoti tarptautinę sąskaitą faktūrą nurodant minėtos patronuojančiosios bendrovės duomenis.

17 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, jog reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalyje nereikalaujama, kad viena iš šalių iš tikrųjų būtų atsispausdinusi ir išsaugojusi susitarimą dėl jurisdikcijos. Jo teigimu, šioje nuostatoje nustatyta vienintelė sąlyga, kad būtų „galima“ užtikrinti ilgalaikį šio susitarimo įrašą. Taigi tam, kad būtų laikomasi šio 23 straipsnio 2 dalyje nustatytų sąlygų, elektroninėmis priemonėmis perduotas pranešimas turėtų užtikrinti tokį ilgalaikį įrašą.

18 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas mano, kad sutikimo „spustelint“ būdas, kuris yra jo nagrinėjamo ginčo dalykas, užtikrino ir bendrųjų sąlygų, kuriose įtvirtintas susitarimas dėl jurisdikcijos, atspausdinimą, ir jų išsaugojimą, nes šių bendrųjų sąlygų tekstas atsidarė atskirame puslapyje „spustelėjus“ ir sutarties šalis galėjo jį atsispausdinti ar išsaugoti. Aplinkybė, kad langas su minėtomis sąlygomis atsidaro automatiškai ar neatsidaro, šiuo atžvilgiu neturi reikšmės.

19 Tokiomis aplinkybėms *Landgericht Krefeld* nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar vadinamasis „click wrapping“ būdas atitinka pranešimo perdavimui elektroninėmis priemonėmis, kaip tai suprantama pagal Reglamento [„Briuselis I“] 23 straipsnio 2 dalį, taikomus reikalavimus?“

Dėl prejudicinio klausimo

20 Prejudiciniu klausimu prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės siekia išsiaiškinti, ar reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad sutikimo su elektroninėmis priemonėmis sudarytos pirkimo–pardavimo sutarties, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, bendrosiomis sąlygomis, kuriose įtvirtintas susitarimas dėl jurisdikcijos, „spustelint“ būdas yra pranešimo perdavimas elektroninėmis priemonėmis, užtikrinantis ilgalaikį šio susitarimo įrašą, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą.

21 Kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagrindinės bylos aplinkybės iš esmės pasižymi tuo, kad prieš pirkdamas potencialus pirkėjas turi aiškiai sutikti, pažymėdamas atitinkamą langelį, su bendrosiomis pardavėjo pardavimo sąlygomis. Tačiau atlikus šį veiksmą automatiškai neatsidaro dokumentas, kuriame išdėstytos bendrosios pardavėjo sąlygos, ir dar reikia papildomai spustelėti šiuo tikslu numatytą konkrečią nuorodą.

22 Pagrindinėje byloje neginčijama, kad nagrinėjamose bendrosiose sąlygose įtvirtintas susitarimas dėl jurisdikcijos, kuriame tokiems ginčams kaip nagrinėjamam pagrindinėje byloje spręsti numatyta Levene esančio teismo jurisdikcija. Tačiau ieškovas pagrindinėje byloje mano, kad sutikimo su bendrosiomis sąlygomis „spustelint“ būdas neatitinka reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalyje numatytų sąlygų, nes nei registruojantis svetainėje, nei vykdant sandorį automatiškai neatsidaro langas, kuriame būtų išdėstytos šios sąlygos. Todėl šis susitarimas dėl jurisdikcijos jam negali būti taikomas.

23 Taigi reikia išnagrinėti, ar tokiomis aplinkybėmis sąlygos dėl jurisdikcijos, įtvirtintos elektroninėmis priemonėmis sudarytoje sutartyje, kaip tai suprantama pagal reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalį, galiojimas gali būti nuginčytas, kai naudojamas sutikimo „spustelint“ būdas.

24 Šiuo klausimu visų pirma primintina, kad remiantis reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 1 dalies formuluote valstybės narės teismo arba teismų jurisdikcija, dėl kurios susitarime dėl jurisdikcijos susitarė šalys, iš principo yra išimtinė. Tam, kad būtų galiojantis, šis susitarimas turi būti sudarytas arba raštu, arba žodžiu ir patvirtintas raštu, arba galiausiai tokia forma, kuri atitinka šalių tarpusavyje nustatytą praktiką, arba tarptautinės prekybos ar komercijos srityje – praktiką, apie kurią šalys žinojo arba turėjo žinoti. Pagal šio straipsnio 2 dalį „bet kuris elektroninėmis priemonėmis perduodamas informacinis pranešimas, kuris yra ilgalaikis susitarimo įrašas“, turi būti laikomas „lygiaverčiu rašytinei formai“.

25 Pažymėtina, jog kadangi reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio nuostatomis atmetama ir jurisdikcija, nustatoma pagal šio reglamento 2 straipsnyje įtvirtintą bendrąjį atsakovo nuolatinės gyvenamosios (buveinės) vietos principą, ir jo 5–7 straipsniuose numatyta specialioji jurisdikcija, šiose nuostatose nustatytos sąlygos aiškinamos griežtai (pagal analogiją žr. Sprendimo *MSG*, C-106/95, EU:C:1997:70, 14 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

26 Pirma, reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 1 dalyje aiškiai nurodyta, kad ji taikoma tik tais atvejais, kai šalys yra „susitarusios“ dėl teismo. Kaip matyti iš šio reglamento 11 konstatuojamosios dalies, būtent šis šalių valios suderinimas, vadovaujantis valios autonomijos principu, pateisina pirmenybės suteikimą pasirinktam teismui, o ne tam, kuriam byla būtų teisminga pagal minėtą reglamentą (Sprendimo *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 26 punktas).

27 Šiuo klausimu reikia priminti, jog kadangi reglamentas „Briuselis I“, kiek tai susiję su santykiais tarp valstybių narių, pakeitė Briuselio konvenciją, Teisingumo Teismo pateiktas minėtos konvencijos nuostatų išaiškinimas galioja ir šio reglamento nuostatoms, kai šių teisės aktų nuostatas galima laikyti lygiavertėmis (žr., be kita ko, Sprendimo *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 18 punktą).

28 Toks yra beveik tapačiai suformuluotų minėtos konvencijos 17 straipsnio pirmos pastraipos ir reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 1 dalies atvejis (Sprendimo *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 19 punktas).

29 Dėl Briuselio konvencijos 17 straipsnio pirmos pastraipos Teisingumo Teismas yra nusprendęs, kad šia nuostata susiejus sąlygos dėl jurisdikcijos galiojimą su tarp šalių sudaryto „susitarimo“ egzistavimu iš teismo, į kurį kreiptasi, reikalaujama pirmiausia išnagrinėti, ar šalys iš tiesų susitarė dėl jam jurisdikciją suteikiančios sąlygos (šis susitarimas turi būti aiškus ir tikslus), ir kad minėtame straipsnyje nustatytais formos reikalavimais siekiama užtikrinti, kad sutarimas būtų iš tikrųjų įrodytas (žr. Sprendimo *MSG*, C-106/95, EU:C:1997:70, 15 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

30 Darytina išvada, kad, kaip ir Briuselio konvencijos 17 straipsnio pirma pastraipa siekiamo tikslo atveju, realaus suinteresuotųjų asmenų sutarimo egzistavimas yra vienas iš reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 1 dalies tikslų (žr. Sprendimo *Refcomp*, C-543/10, EU:C:2013:62, 28 punktą ir jame nurodytą teismo praktiką).

31 Nagrinėjamu atveju, kaip matyti iš sprendimo dėl prašymo priimti prejudicinį sprendimą, pagrindinėje byloje aptariamas pirkėjas aiškiai sutiko su nagrinėjamomis bendrosiomis sąlygomis, atitinkamo pardavėjo interneto svetainėje pažymėdamas reikiamą langelį.

32 Antra, pagal reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalį, kuri yra nauja nuostata, palyginti su Briuselio konvencijos 17 straipsniu, įtraukta siekiant atsižvelgti į naujų ryšio technologijų plėtrą, susitarimo dėl jurisdikcijos, kaip antai nagrinėjamo pagrindinėje byloje, galiojimas, be kita ko, gali priklausyti nuo galimybės užtikrinti ilgalaikį jo įrašą.

33 Šiuo klausimu pažymėtina, kad remiantis šios nuostatos pažodiniu aiškinimu joje reikalaujama, kad būtų suteikta „galimybė“ užtikrinti ilgalaikį susitarimo dėl jurisdikcijos įrašą, neatsižvelgiant į tai, ar pirkėjas prieš pažymėdamas langelį, kad sutinka su bendrosiomis sąlygomis, arba vėliau iš tikrųjų sukūrė ilgalaikį minėtų sąlygų įrašą.

34 Be to, iš profesoriaus F. Pocar aiškinamosios ataskaitos dėl 2007 m. spalio 30 d. Lugane pasirašytos Konvencijos dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo (OL C 319, 2009, p. 1, 109 punktas) aiškiai matyti, kad siekiant įsitikinti, ar yra įvykdytas šioje nuostatoje nurodytas formos reikalavimas, reikia „patikrinti, ar įmanoma užtikrinti ilgalaikį elektroninio informacinio pranešimo įrašą jį atspausdinant arba išsaugant atsarginėje juostoje arba atsarginiame diske, ar išsaugant jį kitokiu būdu“, ir kad taip yra, „net jeigu faktiškai toks ilgalaikis įrašas padarytas nebuvo“, todėl „tokio įrašo nereikalaujama tam, kad tokia nuostata būtų formaliai teisėta ar egzistuojanti“.

35 Ši išvada taip pat patvirtinama istoriniu ir teleologiniu reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalies aiškinimu. Remiantis Tarybos reglamento (EB) dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo pasiūlymo, kurį Komisija pateikė 1999 m. liepos 14 d. Briuselyje (COM(1999) 348 *final*), aiškinamuoju memorandumu, šia nuostata siekiama, kad dėl „rašytinio“ susitarimo arba žodinio susitarimo, patvirtinto „raštu“, reikalavimo nebūtų nuginčytas sąlygos dėl jurisdikcijos, dėl kurios susitarta kita forma nei raštu ant popieriaus, bet kurios turinys matomas ekrane, galiojimas.

36 Taigi šios nuostatos tikslas – tam tikras elektroninio perdavimo formas prilyginti rašytinei formai, siekiant supaprastinti sutarčių sudarymą elektroninėmis priemonėmis, nes atitinkama informacija taip pat perduodama, jeigu su ja galima susipažinti ekrane. Tam, kad elektroniniu perdavimu galėtų būti suteiktos tokios pačios garantijos, ypač įrodinėjimo srityje, pakanka, kad prieš sudarant sutartį būtų „galima“ išsaugoti ir atsispausdinti informaciją.

37 Be abejo, aiškindamas 1997 m. gegužės 20 d. Europos Parlamento ir Tarybos direktyvos 97/7/EB dėl vartotojų apsaugos, susijusios su nuotolinės prekybos sutartimis (OL L 144, p. 19; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 15 sk., 3 t., p. 319), 5 straipsnio 1 dalį, pagal kurią vartotojas turi „gauti“ tam tikrą informaciją „raštu [popieriuje] ar kita <...> ilgalaike forma [kitoje patvariojoje laikmenoje]“, Sprendimo *Content Services* (C-49/11, EU:C:2012:419) 51 punkte Teisingumo Teismas nusprendė, kad komercinė praktika, kurią taikant su informacija galima susipažinti tik paspaudus interneto svetainės nuorodą, neatitinka šios nuostatos reikalavimų, nes atitinkama įmonė tokios informacijos „nepateikia“, o vartotojas jos „negauna“, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, ir kad pagrindinėje byloje nagrinėjamos interneto svetainės negalima pripažinti „patvariąja laikmena“, kaip ji suprantama pagal minėtą 5 straipsnio 1 dalį.

38 Tačiau reikia konstatuoti, kad šio išaiškinimo negalima pritaikyti reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 daliai, nes ir Direktyvos 97/7 5 straipsnio 1 dalies, kurioje aiškiai reikalaujama perduoti informaciją vartotojams patvariojoje laikmenoje, formuluotė, ir šios nuostatos, kuria konkrečiai siekiama apsaugoti vartotojus, tikslas skiriasi nuo minėtos 23 straipsnio 2 dalies formuluotės ir tikslo.

39 Pagrindinėje byloje neginčijama, kad naudojant sutikimo „spustelint“ būdą galima prieš sudarant sutartį atsispausdinti ir išsaugoti nagrinėjamų bendrųjų sąlygų tekstą. Todėl dėl aplinkybės, kad registruojantis interneto svetainėje ir vykdant kiekvieną pirkimo sandorį interneto tinklalapis neatsidaro automatiškai, negalima nuginčyti susitarimo dėl jurisdikcijos galiojimo.

40 Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip: reglamento „Briuselis I“ 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad sutikimo su elektroninėmis priemonėmis sudarytos pirkimo–pardavimo sutarties, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, bendrosiomis sąlygomis, kuriose įtvirtintas susitarimas dėl jurisdikcijos, „spustelint“ būdas yra pranešimo perdavimas elektroninėmis priemonėmis, užtikrinantis ilgalaikį šio susitarimo įrašą, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jeigu naudojant šį būdą galima prieš sudarant sutartį atsispausdinti ir išsaugoti bendrųjų sąlygų tekstą.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

41 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (trečioji kolegija) nusprendžia:

2000 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 44/2001 dėl jurisdikcijos ir teismo sprendimų civilinėse ir komercinėse bylose pripažinimo ir vykdymo 23 straipsnio 2 dalis turi būti aiškinama taip, kad sutikimo su elektroninėmis priemonėmis sudarytos pirkimo–pardavimo sutarties, kaip antai nagrinėjamos pagrindinėje byloje, bendrosiomis sąlygomis, kuriose įtvirtintas susitarimas dėl jurisdikcijos, „spustelint“ būdas yra pranešimo perdavimas elektroninėmis priemonėmis, užtikrinantis ilgalaikį šio susitarimo įrašą, kaip tai suprantama pagal šią nuostatą, jeigu naudojant šį būdą galima prieš sudarant sutartį atsispausdinti ir išsaugoti bendrųjų sąlygų tekstą.

Parašai.